Under Forhandling sattes af § 19 Posterne I. og II. A. og B. (se Tillæg A. Sp. 39—42) med det dertil stillede Ændringsforslag (se Tillæg B. Nr. 2 Sp. 137—38, jfr. sammesteds Nr. 3—7 Sp. 27—52).

Ordføreren (Frederikssen): Det vil ses, at der under Nr. 2 er stillet et lille Ændringsforslag om at nedsætte Konto D. 1 „Lønninger" med et Beløb af 216 Rd., der er foreslaaet i personligt Tillæg til Amtmanden over Sorø Amt. Dette Tillæg hjemles ikke af Lønningsloven, og Udvalget har ikke fundet nogen sær Anledning til at bevilge det. Det er et i mange Henseender behageligt og vel stillet Embede, og Udvalget har ikke været istand til at se, at der var nogensomhelst Anledning til at give dette særlige Tillæg, og har derfor fundet sig foranlediget til at indstille til det høie Thing at nedsætte den forannævnte Konto med det omspurgte Beløb.

I den Del af Betænkningen, der hører til det under Forhandling satte Afsnit, ville de Herrer finde en Sag af ulige større Interesse end de fleste af de Ændringsforslag, der ere stillede til denne Del af Finantslovforslaget, det er den saakaldte nyeste sjællandske Jernbanesag. Der har jo været flere Anledninger til, at Udvalget har havt fuld Føie til at tage denne Sag under Behandling; man kunde mene, at det allerede maatte følge af, at den hele Administration, da den kræver Penge, maatte siges at ligge under Finantsudvalgets Tilsyn. Men her har der ganske vist været særegne Aarsager, som have bevirket, at Finantsudvalget ikke ret vel har kunnet Andet end finde, at den her foreliggende Sag endogsaa i høi Grad maatte egne sig til Behandling i Udvalget, og at det var dettes ligefremme Pligt omhyggelig at undersøge Alt, hvad der her forelaa. Det er nemlig store finantsielle Byrder, som der her var Spørgsmaal om. Det vil erindres, at der var Spørgsmaal om to Alternativer, enten et privat Selskab, som skulde have Koncession paa en Jernbane fra Kjøbenhavn til Kallundborg, eller det sjællandske Jernbaneselskab, der skulde have Koncession paa en Sidebane fra Roskilde til Kallundborg med et Dobbeltspor fra Roskilde til Kjøbenhavn. Hvilket af disse Alternativer man havde valgt, var der Spørgsmaal om finantsielle Byrder. Ved det første Alternativ kan man ikke antage, at de nærmere Betingelser, der kunde blive opstillede, vilde have nogen Indflydelse paa Statens Tilbagekjøbsret om 25 Aar, idet denne Ret, som er af meget stor ogsaa finantsiel Betydning for Statskassen, i sit nærmere Indhold afhænger af Aktiernes Kurs til enhver Tid, og man kan antage, at begaas der Feil ved Bygningen, bliver Summen stillet for høit op, eller kommer Sagen i andre Henseender urigtig frem, komme Aktierne til at staa saameget lavere, at Staten ved Tilbagekjøbsretten ikke kommer til at lide derunder. Men her have vi Spørgsmaalet om Garantien, som man vil erindre efter Loven kunde indrettes paa 2 Maader; enten kunde der gives 4 pCt. Rentegaranti for den halve Anlægssum eller 4 pCt. Rentegaranti for den hele Anlægskapital mod en Forstærkningsfond, der skulde tilveiebringes ved Indbetaling som en Slags Kontrakaution af 15 pCt. af Anlægskapitalen I det andet Tilfælde var der foruden Spørgsmaalet om Tilbagekjøbsretten tillige Spørgsmaal, om denne Sidebane skulde have Indflydelse paa Statens Forpligtelse til Rentegaranti overfor det sjællandske Selskab. Ved det Første, der forelaa ved Regjeringens Stilling overfor det store nye Projekt, har Udvalget, idetmindste dets Flertal, aldeles ikke indladt sig paa at undersøge, hvad der i det Hele taget kunde tale for den Linie, der her var foretrukken i Sammenligning med de andre Linier, der mulig kunde blive Spørgsmaal om. Sagen var jo afgjort, Ministeren havde den frieste Bemyndigelse ved Loven, og af mange Grunde kunde det aldrig falde Udvalgets Flertal ind at indlade sig paa en nærmere Undersøgelse af dette Spørgsmaal, der maa være afhængigt af saamange Hensyn, og hvorom der altid kan haves saamange forskjellige Domme. Anderledes med det rent Finantsielle, her kommer frem. I den meget udførlige Meddelelse, som den høitærede Minister har været saa god at give Udvalget, er der Noget, der ikke har kunnet Andet end i høi Grad forundre os. I Betænkningen (se Tillæg B S. 37—38) findes et Svar fra